

Հայրենականաց Հանդէսն չափազանց, որոց գտանիլն անձանաչ՝ ապերախտ բարուց է յուցակ, քան զոր չիք գռեհկագոյն ընձեռումն բարոյականութեան:

Արդ իցէ թէ, Ամենալուսեմ խոհականութիւն Տեառն՝ կամեցի առ իս ասել զայս բան, թէ այնքան աշխատանք թարգմանչին վարկպարազե եւ ի դերեւս է: Քանզի ի սեամս Սրբոյ ժողովոյն ոչ ոք է, որ Հարցախնդիր լինելոց է զվկայականէ քումմէ, մինչ քոյդ զհարգութիւն յայտ իսկ է ամենայն ումեք՝ լու ի լու եւայն: Բարւօք վարկանիմ զոյդ բան Տեառնդ առ իս. բայց ճանաչէ եւ իսկ մտերմութիւն քոյոյ Հանճարեղութեան, թէ նաեւ այս եւս է ի բարւօքագունիցն, զի գտանիցի ոք յերականութիւնս կասկածելիս՝ ի կոյսն անտարակոյս: Ջիբազմիցս՝ կարծելին՝ կարելի է ասեն պառաւունքն եկեղեցւոյ. մանաւանդ թէ՝ զօգուան իւր յայլոց միասուց ճանաչելն՝ արանց վսեմադնէից է՝ ոգեն փորձառու բնագէտքն:

Աերջապէս, թէ զինի թարգմանեցեալ գոլոյն, ձեռագրելով Համանշանիցես Համահաւաստի գոլոյ թարգմանեցելոյն՝ առ այն յորմէ թարգմանեցան, յօժարելի իմն առնես որքան առ իս, զի եւ ոչ այն փոքր շնորհ Համարեցեալ լինի յաշս իմ: Եւ որքանիցս կրկնապատկեցի ի գերափառութենէ քումմէ՝ առ ծառայս Տեառն այսպիսիք ձիրք բարեբարականք, գրեթէ այնքանիցս բաղմապատկեցի եւ առ իս վերաճանաչումն պարտականութեան առ քոյդ երախտիս, ընդ որովք մնամ պարտաւորեցեալ ըստ ամենայնի:

Սարգիս Արքեպսկկ.

Կեսարիոյ Կապագովկեան

յամի Տեառն 1745 ի Սեպտ. 5 ի Ահնէցիայ: